

In de brievenbussen van Watou

Blauwhaus

Blauwhaus stelt zich voor als 'een recreatief complex en bondgenootschap van Wim Wauman met Isabel Bouttens en een artistiek gelegenheidscollectief met kleine kern van usual suspects en wisselende gastkunstenaars'. In het kader van het Kunstenfestival Watou maakte Blauwhaus een speciale aflevering van zijn publicatie Blauwblad. Het *Waartoublad*, een tentoonstelling op papier, is een ode aan het dwalen en het zoeken in het leven. De lezer deint mee op de muzikale en verhaspelde taal van de stellers en troubadours. Deze speciale uitgave is tevens een hommage aan wijlen Johan van Geluwe.

Parochiezaal

Ariane Loze [1]

Ariane Loze is een éénvrouwsbedrijf. In haar films speelt ze alle personages zelf. Ze is bovendien haar eigen regisseur, cameravrouw en monteur. In *Mainstream* (2019) maken we kennis met een aantal zakenvrouwen. Ze zitten aan een rijk gevulde dis en zijn bijzonder elegant en welbespraakt. De personages lijken bezeten door rendabiliteit en efficiëntie. Geluk staat niet ten dienste van het individu. Wel van de optimalisatie van het eigen potentieel. Tijd moet benut worden. *Otium* (2019) lijkt een antwoord op *Mainstream* door haar onderzoek naar luiheid als creatief proces voor de kunstenaar.

Parochiehuisje

Michael Dean [1 - 11]

Woorden, geluiden, gevoelens en observaties zijn vaak de trigger voor Michael Dean om sculpturale expressies te creëren. Het startte allemaal op een jonge leeftijd met potlood, papier en cement. Materialen die goedkoop en toegankelijk zijn. Ze dragen de schoonheid van fluiditeit, die doorheen beweging en tijd stolt. Zijn werken verhalen over brutaliteit en tederheid, liefde en haat, plezier en pijn, stilte en lawaai, inclusie en exclusie, hoge cultuur en lage cultuur.

Brouwerij

RECHTS

Sarah & Charles [1]

Het duo Sarah & Charles werkt sinds 2004 samen aan een oeuvre waarin via stilstaande of bewegende beelden, vragen worden gesteld over onzichtbare structuren en dynamieken die onze wereld, ons leven en onze identiteit vormgeven. Ze betreden hiervoor zowel de fysieke als digitale publieke ruimte. Hun werk balanceert op de rand van beeldende kunst, film, dans en theater waarbij realiteit en fictie door elkaar worden gehaald. Ook sociale media en aspecten uit de hedendaagse digitale cultuur sluipen binnen in hun werk. Met *Creative Spa* (2019) nodigen ze de kijker uit om zich te laten meeslepen in een digitaal gestuurde wereld en ervaring waar er even geen beslissingen te nemen zijn.

Bart Lodewijks & Jan Kempnaers [2]

– zie hieronder

LINKS

Bart Lodewijks & Jan Kempnaers [4]

Bart Lodewijks maakt grootschalige, lineaire krijttekeningen in openbare en private ruimtes, en schrijft over het proces en de mensen die hij ontmoet tijdens het tekenen. De tekeningen vinden hun weg op gevels van gebouwen, in ziekenhuizen en kantoren, maar ook in privéwoningen en de omliggende straten. In het geval van een langdurig project documenteert de kunstenaar het proces in teksten, fotografie en film. Jan Kempnaers fotografeert sinds midden jaren tachtig urbane en natuurlandschappen, architectuur en monumenten. In de winter en het voorjaar van 2021 trokken Lodewijks en Kempnaers regelmatig samen naar Watou. De tijdelijke tekeningen en de met de seizoenen veranderende omgeving werden gefotografeerd door Kempnaers. Foto's van de tekeningen komen samen in een slideshow die in de Brouwerij te zien is.

Esther Kläs [5 – 13]

Esther Kläs ontwikkelt een sculpturale praktijk gedreven door materialen die haar in staat stellen om direct te interageren en te bewegen met haar eigen handen en soms met haar hele lichaam. Tijdens een intuïtief proces vindt een verschuiving plaats, wanneer haar innerlijke ervaringen de externe realiteit ontmoeten. Kläs is aangetrokken tot vragen, die naar de essentie van dingen reiken, naar de openheid en de flexibiliteit van de geest. Haar werk verhaalt over relaties, zijn en zien. Sinds 2020 werkt ze samen met choreograaf en performer Gustavo Gomes in een serie nieuwe performatieve werken.

Festivalhuis

GELIJKVLOERS

Bram Demunter [1]

Bram Demunter is een schilder die via een intuïtief proces details destilleert uit een waaier aan invloeden. Nadien plaatst hij deze in een imaginaire context. Met een titel als *The local archeologists* bevordert Demunter een interpretatie waarbij de geschilderde mineralen, wormen, fossielen, skeletten en planten een opgraving suggereren. In twee besloten tuinen, staan figuren op een rij. Waar wachten ze op? Wat willen ze ontdekken? Het beeld voldoet niet aan wat onze logica met elkaar kan verbinden. Een loofboom en een palmboom verhouden zich dicht tot elkaar. Naast de haag staat een exotisch dier op een houten sokkel. Dit werk werd speciaal gecreëerd voor het kunstenfestival. Demunter maakt een vergelijking tussen een archeoloog die de wereld (her)ontdekt en de bezoekers die elk jaar Watou ontdekken.

Tracey Emin | [2]

All I want is You, I will look for you in every sleeping hour, The Memory of Your Touch en *You forgot to Kiss my Soul* zijn werken van Tracey Emin die te zien zijn tijdens het Kunstenfestival Watou. Alle titels ademen een gemis en uiten een verlangen naar affectie, intimiteit en liefde.

Tracey Emin maakt schilderijen, werken op papier, sculpturen, werken in textiel en neon-installaties waarin ze compromisloos en zonder taboes emotionele, lichamelijke en mentale verlangens en kwetsuren uitdrukt. Het werk van Tracey Emin is intens. Er is geen veilige zone om je als toeschouwer neutraal tot haar werk te verhouden.

Vanuit een noodzaak tot expressie en met een energie beladen door kracht, geweld, agressie en trauma schildert ze uitbundig. Onder druk van de zwaartekracht, rollen overvolle kanalen verf naar beneden zoals te zien in het schilderij *I will look for you in every sleeping hour*. De overgave is zo zichtbaar. *The Memory of Your Touch* vertelt woordelijk over het fysieke gemis na afscheid van een dierbare.

N. Dash [3 – 6]

Het werk van N. Dash bevat elementen van schilderkunst, tekenkunst, sculptuur, installatie en fotografie. Veel werken zijn een samenstelling van aarde uit de woestijn, lagen gesso, pigment, olieverf en grafiet. Kenmerkend is het gebarsten oppervlak van adobe. Deze natuurlijke materialen worden samengebracht met synthetische materialen zoals email, plastic en isolatieschuim. Elke component staat voor een visuele vertaling van de menselijke aanraking en stimuleert zo het lichamelijke bewustzijn en een langdurige betrokkenheid die voorbij het visuele gaat. Het werk situeert zich in de schemerzone tussen industrie en ecologie, tussen orde en entropie, tussen het organische en het synthetische, tussen taal en buitenzintuiglijke perceptie.

Sarah & Charles [10]

In de video-installatie *In the Hands of Puppets* (2019) gaat een virtuele handpop in gesprek met mensen die lijden aan een psychose. Het is geen toeval dat het formaat van het scherm verwijst naar dat van een smartphone, het medium dat al onze noden lijkt te lenigen: van menselijk contact tot entertainment.

Ariane Loze [11]

Ariane Loze is een éénvrouwsbedrijf. In haar films speelt ze alle personages zelf. Ze is bovendien haar eigen regisseur, cameravrouw en monteur. In *Mainstream* (2019) maken we kennis met een aantal zakenvrouwen. Ze zitten aan een rijk gevulde dis en zijn bijzonder elegant en welbespraakt. De personages lijken bezeten door rendabiliteit en efficiëntie. Geluk staat niet ten dienste van het individu. Wel van de optimalisatie van het eigen potentieel. Tijd moet benut worden. *Otium* (2019), te zien in de Parochiezaal, lijkt een antwoord op *Mainstream* door haar onderzoek naar luiheid als creatief proces voor de kunstenaar.

Johan van Geluwe [12 – 18]

Conceptueel kunstenaar en architect Johan van Geluwe laat zich niet makkelijk categoriseren. Dat was ook zijn ambitie. Hij richtte fictieve instituten op als *'The Museum of Museums'*, bouwde installaties, legde verzamelingen aan bracht grafische werk uit. Op het Kunstfestival Watou wordt voor het eerst het mail art-project *Congratulations* getoond. Van 1978 tot 1982 stuurde van Geluwe systematisch uitnodigingen voor tentoonstellingen terug naar de verzender. Zo kregen kunstenaars hun eigen uitnodigingskaart terug, maar dan wel rijkelijk bestempeld met als constante de tekst *'Congratulations'*. Hiermee drukte van Geluwe zijn waardering uit voor de kunstenaar en bedankte hij hem/ haar voor de uitnodiging. Van Geluwe hield een nauwkeurig register bij van alle kaarten die werden teruggestuurd. Dit register wordt nu uitvergroot verspreid over twee kamers in het Festivalhuis. In een vitrinekast liggen kopieën van teruggestuurde bestempelde exemplaren die door de eigenaars goed bewaard werden. Na verscheidene post-zendingen aan Hugo Claus, ontving Johan van Geluwe een bijzonder genereuze brief terug die voor het eerst publiek wordt getoond. Een andere primeur is de eerste postume uitgave

van een nieuwe prent van Johan van Geluwe. Dit kadert binnen zijn missie om kunst op een zo toegankelijk en democratisch mogelijke manier dicht bij mensen te brengen.

Carla Arocha & Stéphane Schraenen [19 – 29]

Arocha & Schraenen werken al 15 jaar samen aan een oeuvre dat bestaat uit grote en kleine sculpturen, tekeningen en monochrome werken. In het Festivalhuis zijn Arocha & Schraenen aanwezig op het gelijkvloers. Op de wanden waar *Tickle* en *Memory 1 en 2* te zien zijn, werd een patroon aangebracht, alsook een serie nieuwe tekeningen die verwijzen naar foto's die werden genomen in het Kasteel De Lovie. Op die manier willen de kunstenaars een onderzoek initiëren rond schaal en de menselijke verhouding in de ruimte.

Bendt Eyckermans [30]

In de figuratieve schilderijen van Bendt Eyckermans neemt de mens een prominente plaats in. De mens duikt op in alledaagse situaties en omgevingen. De beeldvorming is een samensmelting van details uit spontane en intieme momenten uit het leven van de kunstenaar. Deze worden fotografisch geregistreerd om vervolgens ontleed te worden om na een proces van herschikken een nieuw, imaginair beeld te genereren. Handen en lichamen worden intuïtief ingewisseld. Een dramatische belichting geeft alles een bevreedende sfeer.

Festivalhuis

EERSTE VERDIEPING

Zhang Yunyao [1 – 6]

In januari 2020 reisde Zhang Yunyao naar Parijs waar hij enkele maanden zou verblijven. Covid-19 belemmerde hem om terug te keren naar Shanghai. Met de familie was er alleen nog virtueel contact. Wanneer zijn vader sterft, kreeg die fysieke afstand een harde invulling. Een nieuwe reeks werken is opgedragen aan zijn vader die hem aanmoedigde in zijn ambitie om kunstenaar te worden. Zhang tekent met de hand op papier waardoor hij de contrasten scherper kan aanzetten. Het eerste beeld dat Zhang opmerkte bij het wandelen doorheen Parijs na het overlijden van zijn vader, was dat van een fontein. Het zonlicht danste op het vloeiende water. Water is in de Chinese cultuur een metafoor voor verandering en beweging. Het contrast tussen schaduw en licht is een poëtische verglijding om de hardheid van de eindigheid van een leven en het ermee gepaard gaande gemis en verdriet te verzachten met de liefde en dankbaarheid voor wat die persoon betekent.

Tracey Emin [7]

OPGEPAST: De werken van Eva Vermandel [10] en Tracey Emin [7] zijn gewisseld van ruimte.

zie eerder: Festivalhuis – gelijkvloers

Nadia Guerroui [8]

De belangstelling van Nadia Guerroui gaat uit naar de manier waarop mentale beelden circuleren en zich manifesteren in onze hedendaagse context. Ze creëert erg eenvoudige en subtiel waarneembare

ervaringen die nauwelijks te documenteren zijn, maar die doordrongen zijn van een sterk narratief. *Phosphene* is gebaseerd op een collectie van zonlichtvlekken, gefotografeerd over de jaren heen, waarvan de vage contouren model staan voor muurschilderingen op drie locaties van het festival: het huis, de kerk en het Kasteel van De Lovie.

Melanie Bonajo | [9]

Met de film *TouchMETell* laat Melanie Bonajo zowel kinderen als volwassenen nadenken over intimiteit en lichamelijk bewustzijn. Samen met een groep kinderen van 6 tot 8 jaar bevraagt Bonajo de ervaring van het eigen lichaam en het fysiek contact met anderen. In een bont gekleurde en zachte omgeving hanteert ze de open interviewtechniek en een bewegende vorm van spel. Hierdoor worden issues aangekaart over limieten, gender, fysieke autonomie, intimiteit en het gebrek aan fysiek contact in dit digitale tijdperk. *TouchMETell* kwam tot stand in opdracht van Cinekid, een mediafestival voor kinderen, en sluit helemaal aan bij haar praktijk die video, performance, fotografie en installatie bevat. Melanie Bonajo wordt omschreven als een digitale eco-feministe, een hyper-elf, heks of duivel.

Eva Vermandel [10]

OPGEPAST: De werken van Eva Vermandel [10] en Tracey Emin [7] zijn gewisseld van ruimte.

Eva Vermandel onderzoekt in haar werk hoe wij de wereld waarnemen. Ze heeft geen favoriet thema, wel een strategie. Het beeld overvalt haar, waarop ze het 'pakt'. Soms hoeft ze daarvoor niet eens door de lens te kijken. Soms maakt ze een beeld dat ze niet zag toen ze bezig was. Tijd is het privilege van de schilder, snelheid het voordeel van de fotograaf. Vermandel, een groot liefhebber van schilderkunst, gaat in de postproductie wel te werk als een schilder.

Nadat de negatieven zijn gescand en de inkjet-prints beschikbaar zijn, kan het spel met licht en donker, met schaduw en accenten beginnen. Dit proces ontsnapt dan weer wel aan de tijd. Op het kunstenfestival toont Vermandel twee werken. Het oudste laat een deel van de stam van een boom zien (Kasteel De Lovie). Maar door de vorm en de glans ontsnapt het beeld aan de categorie 'boom'.

In 2019 maakte ze in Spanje een foto van een zwemmende vriend. De foto wordt op de eerste verdieping van het Festivalhuis op de vloer gepresenteerd. Kwestie van de bezoeker te laten zien wat de fotografe niet zag toen het wonder zich voltrok.

Kerk

Nadia Guerroui

De belangstelling van Nadia Guerroui gaat uit naar de manier waarop mentale beelden circuleren en zich manifesteren in onze hedendaagse context. Ze creëert erg eenvoudige en subtiel waarneembare ervaringen, maar die doordrongen zijn van een sterk narratief. *Phosphene* is gebaseerd op een collectie van zonlichtvlekken, gefotografeerd over de jaren heen, waarvan de vage contouren model staan voor muurschilderingen op drie locaties van het festival: het huis, de kerk en het Kasteel van De Lovie.

Lucy Skaer [4 – 11]

Sticks and Stones is de titel van een negendelig kunstwerk waarvan elk onderdeel een representatie is van een voorgaande. Elk van de negen tweelingvormen werd telkens uitgevoerd in een ander

materiaal, door andere ambachtsslieden. Skaer bepaalde zelf de basisvorm. Hiervoor gebruikte ze mahoniehout dat meer dan een eeuw op de modderige bodem van een rivier in Belize lag. Sinds de eerste tentoonstelling in 2013 werden aan de reeks opeenvolgende interpretaties toegevoegd: in keramiek, marmer, metaal, hout, papier, leisteen, jesmonite en glas. Wanneer ze de realisatie van een nieuwe kopie uitbesteedt, dan krijgt die persoon enkel het fysieke exemplaar van de vorige versie als referentie, zonder verdere documentatie of richtlijnen. Hierdoor duiken verschuivingen op. De versie in glas wordt speciaal vervaardigd in België naar aanleiding van het Kunstenfestival Watou waar het werk voor de eerste keer te zien is. Zo is het werk in 2021 vervolledigd. Wie goed telt, merkt op dat er een versie afwezig is. De metalen kopie is momenteel te zien in Rennes.

't Graafschap

Socle [1]

In het groen van 't Graafschap staat een trap. Hij cirkelt zich tot boven de kruinen van de bomen. Beneden kijk je één richting uit. Als je de trap beklimt kan je in alle richtingen naar het landschap kijken. *Speaker* laat op drie niveaus poëzie horen. Dat zorgt telkens voor een andere verhouding tot de stem en de woorden. *Speaker* laat zien en horen dat je verschillende perspectieven kan insceneren, telkens andere lezingen van hetzelfde gedicht. In het kader van het kunstenfestival begon het gesprek met Socle over hoe geluid en stilte ruimtelijk het best kunnen worden ervaren. Door Covid-19 kreeg de dialoog een andere wending. Van binnen naar buiten. De trap is een oerelement in de architectuur. In Watou heeft de trap echter geen enkele bestemming, behalve de ervaring. Socle stond ook in voor de scenografie van het Kunstenfestival.

Peter Buggenhout [11]

Peter Buggenhout wijst alle gebruik van symboliek af. Taal misleidt ons, de ware authenticiteit laat zich niet beschrijven. Zijn beelden horen alleen naar zichzelf te verwijzen. Buggenhout bedient zich van abstracte materialen. Onttrokken aan hun oorsprong verliezen ze vorm, functie en betekenis. Zo creëert Peter Buggenhout nieuwe, naar niets verwijzende werkelijkheden.

Peter Buggenhout is op het Kunstenfestival Watou aanwezig met drie werken. *On Hold #9* is één van zijn weinige buitenbeelden, opgesteld in de buurt van 't Graafschap. Een kluwen van niet te traceren en niet te benoemen vormen die zich acht meter hoog in de lucht tilt, zonder daarmee een finaliteit te bereiken.

Vincent Meessen [12]

Vincent Meessen is een onderzoekende kunstenaar met belangstelling voor het doorbreken van de eurocentrische geschiedschrijving waarbij een mechanisme van selectief vergeten het koloniaal verleden gedurende lange tijd in een hoek drong. *Ultramarine* is een film geprojecteerd op over elkaar gedrapeerde lappen blauw (ultramarine) textiel. De Afro-Amerikaanse dichter Gylan Kain bespreekt de gelaagde betekenis van deze kleur in relatie tot overzeese gebieden. Tijdens de vocale uiteenzetting van Kain improviseert Lander Gyselinck ritmisch op zijn drumstel. Museale objecten die geassocieerd worden met ballingschap, routes van slavernij en koloniale handel verschijnen zorgvuldig in beeld. Op het Kunstenfestival Watou beleeft het werk zijn Belgische première.

Brennepark

Gijs Van Vaerenbergh [2]

Het duo Gijs Van Vaerenbergh opereert op de grens tussen architectuur en beeldende kunst. Het meest bekend is het 'doorkijkkerkje' in Borgloon (*Reading between the Lines*, 2011). In de omgeving van Watou raakte het duo gefascineerd door de kabelstructuren van de hopplantages en de vele schuren die her en der verdwaald in het landschap staan. Deze solitaire structuren zijn fascinerende constructies die vaak door de tand des tijds zijn gaan doorhangen en waarvan de ingezakte daken doen denken aan de vorm van een tent. Zo ontstond de idee om voor het kunstenfestival een shelter te creëren waarbij de kabelstructuur van tenten, maar ook van de hopplantages, gecombineerd wordt met een traditioneel leien dak. Het werk brengt twee heel verschillende bouwprincipes samen: dat van de lei, die in de wijde regio historisch werd toegepast in belangrijke gebouwen (zoals de daken van kerken) en dat van de tent, een tijdelijke en informele shelter. Het paviljoen is open aan beide uiteinden, nodigt uit om erdoorheen te wandelen, in te verblijven of te schuilen. *Tabernacle* kan vertaald worden als 'ontmoetingstent' en ligt aan de oorsprong van het woord 'taverne'.

Ives Maes [3]

Ives Maes presenteert in Watou de start van een nieuwe serie werken die hij baseerde op het archetype van het camera obscura-paviljoen. Er wordt een donkere kamer geconstrueerd die via een kleine opening een beeld uit de omliggende wereld binnentrekt en omgekeerd projecteert op een tegenoverliggende wand. Dit fenomeen lag aan de basis van de uitvinding van de fotografie en staat door zijn vertraagd en verstillend proces in schril contrast met de snelheid waarmee beelden vandaag

in mobiele telefoons verdwijnen. Ives Maes raakte tijdens bezoeken aan Watou gefascineerd door een specifieke plek in het Brennepark. Een cirkelvormige stapeling van stenen suggereert een kampvuur. Een mast, huizen en een groene omgeving bepalen het achterste plan in het beeld. Het geprojecteerde beeld in de camera obscura werd geregistreerd op een lichtgevoelige emulsie. De zwart-witopname en werd vervolgens beschilderd met olieverf.

Kasteel De Lovie

GELIJKVLOERS

Edith Dekyndt [1]

Het werk van Edith Dekyndt bevindt zich in de statige eetzaal van het Dasteel De Lovie. Deze kamer is een van de best bewaarde van de aristocratische demeure. Dekyndt was vooral gefascineerd door de geschiedenis die ze onder een laag stof vond. Ze trok er kasten en lades open en trof er oud linnengoed aan. Op basis van al die sporen, alsof de kamer nog leeft en zo geanimeerd kan worden, scande ze een stuk van het behangpapier in de ruimte in en liet dit printen op een voile. Vervolgens zocht ze contact op met de studio Artillerie van De Lovie vzw. Daar wordt muziek gemaakt, gezongen en geacteerd. Ze maakte er kennis met Amber Moreel en de begeleiders Evelien Callens en Rik Rabaey. Amber schreef zelf een tekst en brengt die volgens de principes van Autonomous Sensory Meridian Response (ASMR).

Mekhitar Garabedian [2 – 3]

Twee tapijten van wol en zijde, geproduceerd in Nepal, brengen een moment in beeld van het leren van de Armeense taal. Garabedian spreekt Armeens, maar heeft de taal leren lezen noch schrijven. Migratie zorgt voor een afnemende kennis van de moedertaal.

Taal is fundamenteel voor ons. Het definieert ons en huisvest een historisch bewustzijn. De taal die we spreken beïnvloedt ons denken (*'language shapes thought'*). Taal als een thuis, maar ook als iets vreemds, iets dat uitsluit en 'insluit'. Barrière en verbinding tegelijkertijd. Niet-Armeniërs begrijpen niets van de reeksen letters die patronen worden. In dit werk onderzoekt Garabedian de relatie tussen teken en betekenis. Tegelijk gaat het ook over taal als (een) beeld. De tapijten tonen transliteraties van Armeense woorden in het westers schrift. De pagina's uit het oefenschrift van de kunstenaar vormen het ontwerp van de tapijten.

Margaret Lee [4 – 6]

Lee is een artieste die bekend staat voor het belichamen van een veelvoud aan rollen: van artiest, tot organisatrice van activiteiten ten dienste van de gemeenschap en oprichter van de Gallery 47 Canal. Recentelijk heeft zij zich toegelegd op de schilderkunst. Abstractie is voor Lee een oplossing om te ontsnappen aan het systeem dat elke handeling, woord en gedachte rechtvaardigt. Lee benadert abstract schilderen als een veld vrij van logica, maar haar schilderijen zijn verre van willekeurige kunstwerken. Zij kiest bewust voor een gewenste schaal voor haar schilderijen en lijst ze in, wat de autoriteit en de waarde ervan verhoogt, maar ook de decoratieve kwaliteit van het werk. Een stuk touw ontwricht een mogelijk klassiek begrip van dit schilderij.

Lieven De Boeck [7 + 9 gelijkvloers | 1 eerste verdieping]

Voor het eerst in Vlaanderen wordt *The World Unmade#5* getoond. In een kamer in het Kasteel De Lovie liggen 40 basketballen bijeen. De Boeck stelt met dit werk een aantal conventies in vraag. Zoals: de voorstelling van de wereld via landen en hun grenzen. Hier nemen de lijnen van een basketbal het over van de meridianen. Waar het land verdeelt, verbinden de oceanen, met de hand geschilderd.

In de imposante entree van het Kasteel De Lovie hangt het werk *Ocean Chart*. Op organza werd een luchtfoto van de oceaan geprint. Tussen de reflecties van de zon merk je deeltjes plastic in de oceaan.

De Boeck werkt in heel diverse materialen als glas, papier, textiel, ... In 2005 werkte hij voor het eerst met neon. In dat materiaal creëerde hij verschillende series. Sinds Covid-19 toesloeg, maakte hij een nieuwe neon *Everything besides – Besides Everything*. Twee tegenover elkaar geplaatste accolades verwijzen naar hoe klein we ons voelden tijdens de lockdown. Alles buiten de accolades nam het van ons over.

Luca Vanello [8]

In zijn praktijk onderzoekt Vanello hoe we via kunst tot nieuwe vormen van 'togetherness' kunnen komen. Daarbij stelt hij de overheersing van het menselijke perspectief in vraag. Zo creëert hij hybride sculpturen waar organisch materiaal versmolten met plastics een nieuw lichaam vormen. Hoe verhoudt de mens zich tot die veranderende omgeving waartoe hij behoort? Zowel technologische als organische materialen maken deel uit van dit vraagstuk. Wanneer bladeren van planten een plek krijgen in zijn werk, ondergaan ze een transformatieproces. Na een weektijd in een chemisch bad verdwijnt het chlorophyl dat de

groene kleur vasthoudt. Vervolgens hangen de bladeren te drogen. Dan worden ze behandeld worden met een natuurlijke olie. Het organisch materiaal komt tot stilstand maar de vorm blijft bewaard. Vanello herdenkt op zijn manier bestaande thema's als gedeelde kwetsbaarheid, zorg, vergankelijkheid, relaties en gelijkwaardigheid.

Kasteel De Lovie

EERSTE VERDIEPING

Mark Manders [13 – 14]

Mark Manders spant touwen aan muren waaraan tekeningen met wasknijpers worden opgehangen. Er ontstaat een encyclopedisch overzicht van zijn tekenpraktijk die teruggaat tot 1988. Het geheel is een compositie van prints op krantenpapier van originele tekeningen. Tekenen is voor Mark Manders eerder een onderzoek naar het denken dan een onderzoek naar de waarneming.

Manders creëert visuele poëzie door objecten te maken die verwijzen naar voorwerpen uit het dagelijkse leven, maar die op een andere manier te presenteren en te verbinden. Zoals een omgekeerde koffiekop die in een cirkelvormig landschap hangt en een afgezaagde vinylplaat waar een hoopje suiker op de onderliggende houten parketvloer en de vinylplaat ligt. De verrassende combinatie van suiker op een vinylplaat brengt een ongelofelijke en eigenzinnige schoonheid in vergelijking met de suiker op de vloer.

Peter Buggenhout [15 – 16]

Peter Buggenhout wijst alle gebruik van symboliek af. Taal misleidt ons, de ware authenticiteit laat zich niet beschrijven. Zijn beelden horen alleen naar zichzelf te verwijzen. Buggenhout bedient zich van abjecte materialen. Onttrokken aan hun oorsprong verliezen ze vorm, functie en betekenis. Zo creëert Peter Buggenhout nieuwe, naar niets verwijzende werkelijkheden.

Mont Ventoux is net zoals *On Hold* een van de lang lopende series in het oeuvre van Peter Buggenhout. Gelooide koeienmagen vormen hier de basis. De grillige en kneedbare koeienmagen vormen als het ware de brug tussen allerlei materialen, texturen die niet op elkaar afgestemd zijn. Aantrekkelijk en afstotend tegelijk.

Bendt Eyckermans [17 – 18]

In de figuratieve schilderijen van Bendt Eyckermans neemt de mens een prominente plaats in. De mens duikt op in alledaagse situaties en omgevingen. De beeldvorming is een samensmelting van details uit spontane en intieme momenten uit het leven van de kunstenaar. Deze worden fotografisch geregistreerd om vervolgens ontleed te worden om na een proces van herschikken een nieuw, imaginair beeld te genereren. Handen en lichamen worden intuïtief ingewisseld. Er wordt geen narratief meegedeeld om die fantasie en het mechanisme van interpretatie aan te wakkeren. Een dramatische belichting geeft alles een bevreemdende sfeer.

Neo Matloga [19 – 20]

De artistieke praktijk van Neo Matloga wordt gedreven door een proces van collage. Hij verzamelt fotografische beelden van lichaamsdelen uit tijdschriften, kranten, familiealbums en een variëteit aan internetbronnen. Deze losse elementen worden getransformeerd via een digitaal proces, waarbij Matloga een korrelig resultaat stimuleert of de kleurbalans of de schaal aanpast om tot afdrucken van hoge kwaliteit te komen.

In deze twee nieuwe werken geeft Matloga momenten van spel weer. In het ene spelen mensen kaart en in het andere activeert een schaakspel de sociale relaties tussen mensen. Men zou dit kunnen plaatsen in de traditie van de westerse schilderkunst, maar de invloed ligt dicht bij het persoonlijke leven van de kunstenaar. Grootgebracht in Zuid-Afrika was het spelen van spelletjes in huiselijke kring een veilige manier om de tijd door te brengen.

Leyla Aydoslu [21]

Leyla Aydoslu werd opgeleid als schilder, maar de begrenzingen van het doek en het materiaal kwamen haar als te beperkend over. Haar werk had een grotere vrijheid nodig. Die vond ze door nieuwe materialen te gebruiken en door de ruimte te gaan verkennen. Aydoslu werd een beeldhouwer. Ze gaat in haar praktijk aan de slag met harde en moeilijk te bezweren materialen die ze combineert met onder meer gips, hout, klei, jute, epoxy, papier-maché, isolatieschuim, paraffine en aluminium. De werken van Aydoslu laten zich niet alleen bekijken. Als toeschouwer dien je het werk tegemoet met je eigen lichaam dat zich op zijn beurt ten opzichte van de ruimte gaat verhouden. Voor het Kunstenfestival Watou creëerde ze nieuw werk uit aluminium en paraffine.

Nadia Guerroui [22]

De belangstelling van Nadia Guerroui gaat uit naar de manier waarop mentale beelden circuleren en zich manifesteren in onze hedendaagse context. Ze creëert erg eenvoudige en subtiel waarneembare ervaringen die nauwelijks te documenteren zijn, maar die doordrongen zijn van een sterk narratief.

Phosphene is gebaseerd op een collectie van zonlichtvlekken, gefotografeerd over de jaren heen, waarvan de vage contouren model staan voor muurschilderingen op drie locaties van het festival: het huis, de kerk en het Kasteel van De Lovie.

Tracey Emin [23]

All I want is You, I will look for you in every sleeping hour, The Memory of Your Touch en *You forgot to Kiss my Soul* zijn werken van Tracey Emin die te zien tijdens het Kunstenfestival Watou. Alle titels ademen een gemis en uiten een verlangen naar affectie, intimiteit en liefde.

Tracey Emin maakt schilderijen, werken op papier, sculpturen, werken in textiel en neon-installaties waarin ze compromisloos en zonder taboes emotionele, lichamelijke en mentale verlangens en kwetsuren uitdrukt. Het werk van Tracey Emin is intens. Er is geen veilige zone om je als toeschouwer neutraal tot haar werk te verhouden.

Catharina van Eetvelde [24 – 28, 37]

Notities bij een gesprek met Benedicte Goesaert en Chantal Pattyn:

“Voor wiggen in het weten, en voor het weerloos, blijven. De uitnodiging kwam tijdens de eerste afsluiting. We zouden binnen blijven, in de kamer

waar we ons bevonden, in het huis, in de stad, in het land waar we verbleven. Soms springen de stenen, diep onder de grond waarop we leven, naar een andere structuur. Verhit en onder druk springen ze naar een nieuwe vorm, met een beetje minder materie. Wat achter blijft wil weg maar kan dat moeilijk, wordt heel warm, verwarmt wat kan smelten rondom zich: er wordt verschoven. Doorgegeven. Wat in mij leeft leefde ook al zonder mij, zoals misschien een heel klein beetje zwaar water, deuterium, geboren met de wereld mee en ouder dan de zon.”

Eva Vermandel [29]

Eva Vermandel onderzoekt in haar werk hoe wij de wereld waarnemen. Ze heeft geen favoriet thema, wel een strategie. Het beeld overvalt haar, waarop ze het ‘pakt’. Soms hoeft ze daarvoor niet eens door de lens te kijken. Soms maakt ze een beeld dat ze niet zag toen ze bezig was. Tijd is het privilege van de schilder, snelheid het voordeel van de fotograaf. Vermandel, een groot liefhebber van schilderkunst, gaat in de postproductie wel te werk als een schilder. Nadat de negatieven zijn gescand en de inkjetprints beschikbaar zijn, kan het spel met licht en donker, met schaduw en accenten beginnen. Dit proces ontsnapt dan weer wel aan de tijd. Op het kunstenfestival toont Vermandel twee werken. Het oudste laat een deel van de stam van een boom zien. Maar door de vorm en de glans ontsnapt het beeld aan de categorie ‘boom’.

Ella de Burca [30]

Vanuit een vrouwelijk en feministisch perspectief benadert Ella de Burca bestaande thema's als de blik. Hoe gedraagt de kijker zich en hoe werd het kijken aangeleerd? Hoe verschillend is die beleving als individu en als lid van een gemeenschap? De Burca maakt performatief werk aan de hand

van gebaren, sculpturen en poëzie waarmee ze de status quo uitdaagt. Met een historische blik herinnert ze hoe de vrouw lange tijd door kerk en maatschappij onderdrukt werd, aan de kant werd geschoven of het leven ontnomen wanneer het te ongemakkelijk werd of schaamte domineerde. De Burca schuift de vrouwelijke stem naar voren als een machtig middel tot verandering. Met het werk *Choir – Sile and Haar* verwijst ze naar de Sheela na gig-figuren die wijdverspreid in Ierland terug te vinden zijn.

Kasteel De Lovie – domein

Carla Arocha & Stéphane Schraenen
[1]

Arocha & Schraenen werken al 15 jaar samen aan een oeuvre dat bestaat uit grote en kleine sculpturen, tekeningen en monochrome werken. Het werk *Witness*, in 2019 te zien op de Biënnale van Cuenca (Ecuador), is geïnstalleerd boven de vijver van het domein De Lovie. Het werk bestaat uit spiegelende, cirkelvormige elementen. *Witness* speelt een spel met ons kijken, met weerspiegeling, transparantie en reflectie. Op een impressionistische manier capteert het de omgeving en wordt *Witness* op zijn beurt gespiegeld in het water van de vijver.

Tracey Emin [2]

All I want is You, I will look for you in every sleeping hour, The Memory of Your Touch en You forgot to Kiss my Soul zijn werken van Tracey Emin die te zien tijdens het Kunstenfestival Watou. Alle titels ademen

een gemis en uiten een verlangen naar affectie, intimiteit en liefde.

Tracey Emin maakt schilderijen, werken op papier, sculpturen, werken in textiel en neon-installaties waarin ze compromisloos en zonder taboes emotionele, lichamelijke en mentale verlangens en kwetsuren uitdrukt. Het werk van Tracey Emin is intens. Er is geen veilige zone om je als toeschouwer neutraal tot haar werk te verhouden.

Joris Van de Moortel [3]

Het uitgangspunt voor het nieuwe werk van Joris Van de Moortel was een locatie buiten in een groen landschap, maar in het park van De Lovie kwam een prachtige kapel ter beschikking. De ideale plek voor Joris Van de Moortel en zijn huidige beeldtaal. De rode draad doorheen zijn recent werk is *The Ship of Fools*. Zeven fools krijgen een plek in en om de kapel. Ze symboliseren de zeven elementen die door Van de Moortel in tal van voorgaande werken en performances werden voorgesteld als *De 7 Sacramenten* voor een *Performance*: glas, was, rook, vuur, wit, natuur en vandaal. De poort draagt een glasraam ter ere van de centrale figuur: Nobody, alchemist en bewaker van de berg *Acne Vulgaris*, de zieke vulkaan. Ook hij is een fool. De beeldtaal van Van de Moortel ontsnapt telkens aan ernst, controle en perfectie. Hij raast bizarre klanken door monumentale geluidsboxen en integreert een fontein van gebroken objecten. Hij presenteert een mystiek, dystopisch en symbolisch beeld waar de kijker zich vanuit een andere wereld toe tracht te verhouden.

Gasthuiskapel

Leon Vranken [1]

De Gasthuiskapel vraagt letterlijk om een knieval van de kunstenaar, die door allerhande randvoorwaarden enkel op de vloer kan werken. Vranken maakte vaak architecturale installaties maar voor *Doublers* (een anagram van *boulders*, de Engelse term voor stenen) ging hij als beeldhouwer aan de slag. Vranken liet een pak stenen aanvoeren. Deze natuurlijke stenen staan er opgesteld naast hun imitaties, verpakt in materialen die net bedoeld zijn om ons tegen de natuur te beschermen. Het gaat Vranken niet om de perfecte kopie. Integendeel. Het origineel kan niet worden nagebootst. Meer nog: het origineel past zich ook aan. Vranken speelt hier met verschillende paradoxen: origineel / kopie, zwaar / licht, natuur / artificieel / repetitie.

Anouk De Clercq [2]

Anouk De Clercq maakte na de kennismaking met de Amerikaanse performer Helga Davis een doorbraak in haar oeuvre door. Niet langer was de creatie van imaginaire werelden een focus, wel de wereld waarin wij leven. Hier en nu. Om vervolgens nieuwe toekomst te bedenken. Davis schittert als een moderne ridder in de video-installatie *Helga Humming* (2019). Een jaar later verscheen ze in *One* dat als een hedendaagse protestsong ontstond. In *One* brengt Helga een kwetsbaarheid en pijn in haar lichaam en gezicht, bij een tekst die wil verbinden. De pijn van Davis, zo subtiel in beeld gebracht, maakt van *One* een monument van kwetsbaarheid en kracht.

kunstenfestivalwatou.be

een organisatie van de stad Poperinge